

בית משפט לנוער בבית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 39065-02-20
פלוני נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, נשיא

העורר

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד יאיר קורן
מטעם הסניגוריה הציבורית

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

יחידת התביעות מחוז ש"י
ע"י ב"כ עו"ד מיכל כרמל

1

החלטה

2

3 לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' צימרמן), מיום 2.2.20 ומיום
4 16.2.20, בתיק מ"ת 49230-01-20.

5

6

רקע עובדתי:

7 1. נגד העורר הוגש בבית משפט קמא כתב אישום, בו נאמר כי המתלונן מתגורר בשכנות לעורר
8 במעלה אדומים. בין השניים קיים סכסוך, כאשר כחודש לפני מועד האירוע מושא כתב
9 האישום, התקוטטו השניים בסמוך לביתם.
10 ביום 13.1.20, בשעה 15:30 לערך, פגש המתלונן את העורר וחברו בירושלים. העורר הזמין
11 את המתלונן לשתות עמו בירה והמתלונן הסכים להצעה. בדרכם עצר העורר בחניה סמוך
12 למקום שם נפגשו והחל להכות את המתלונן יחד עם חברו באגרופים לפניו. המתלונן ניסה
13 לחמוק מידי של העורר אך לא הצליח והעורר המשיך להכותו.
14 כתוצאה ממעשיו של העורר נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות פגיעה בחך הימנית וכן
15 פצע בלחי ימין.
16 העורר הואשם בתקיפה הגורמת חבלה ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז –
17 1977.

18

19 2. עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים. בבקשה צוין, כי
20 בידי המשיבה ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר בכתב האישום. בין היתר, עדות
21 המתלונן, איכון הטלפון הנייד של העורר בזירת האירוע ותיקוף כרטיס רב-קו המשוך לעורר
22 על פי מספר תעודת הזהות שלו. עוד נאמר בבקשה, כי למשיב עבר פלילי, כאשר החל משנת
23 2018 הוגשו נגדו תשעה כתבי אישום 2018 בעבירות תקיפה ואיומים, וכי לחובתו מאסר על
24 תנאי בר הפעלה.

25

26 בבקשה נאמר עוד, כי העורר נעצר ביום 14.1.20 ושחרר בתנאים מגבילים ביום 16.1.20.
27 בבקשתה ביקשה המשיבה לשחרר את העורר בתנאים מגבילים של מעצר בית בבית דודתו
28 ביקנעם, איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים והתייצבות לחקירה ולמשפט ככל שיידרש.

בית משפט לנוער בבית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 39065-02-20
פלוני נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, נשיא

3. ביום 2.2.20 קבע בית משפט קמא בהחלטתו, לאחר שסקר את הראיות וטענות ב"כ הצדדים, כי קיימות ראיות לכאורה ואולם תוך כרסום בהן, כפי שפירט בהחלטה. עוד נקבע, כי קיימת עילת מסוכנות הנלמדת ממעשיו שפורטו בכתב האישום, ולכך יש לצרף את עברו הפלילי, כי לחובתו מאסר על תנאי בר-הפעלה, ולאור ריבוי כתבי האישום שהוגשו נגדו החל משנת 2018. בית המשפט סבר, כי יש מקום לאפשר חזרתו של העורר מהעיר יקנעם לבית סבתו באזור מעלה אדומים, ואולם קבע כי אין מקום לשקול בשלב זה חזרתו של העורר לביתו עד לקבלת תסקיר של שירות המבחן. העורר העדיף את המשך השהות ביקנעם על פני שהות בבית סבתו, ומשכך הורה בית משפט קמא על המשך תנאי השחרור כפי שנקבעו עד כה.
4. העורר הגיש ערר על החלטה זו. הערר נמוחק בנימוק כי אין זו העת הנכונה להגשת ערר בטרם קבלת החלטה סופית (עת"מ 22385-02-20, כב' השופט ר' יעקובי).
5. בתסקיר שירות המבחן מיום 13.2.20, נאמר כי נעשה מאמץ לגייס את העורר להליך טיפולי, אולם הוא אינו מעוניין וכל רצונו לחזור למעלה אדומים ולצאת לעבודה. שירות המבחן לא בא בהמלצה לחלופת מעצר.
6. בהחלטה מיום 16.2.20 קבע בית המשפט, כי בשים לב למסוכנות הנשקפת מהעורר, עברו הפלילי, מאסר על תנאי בר-הפעלה התלוי ועומד נגדו, והעדר המלצה של שירות המבחן לחלופת מעצר, אין מקום לשקול שינוי בתנאי השחרור שנקבעו.
7. על כך הערר שלפניי.

עיקרי טענות הצדדים

8. ב"כ העורר, עו"ד יאיר קורן, בהודעת הערר בכתב ובדיון לפניי, שב על טענותיו לשאלת הראיות לכאורה, אותן העלה בבית משפט קמא. כך, לזהות התוקף, שאינו העורר; לעניין השוואת נתוני הנסיעה ברכבת הקלה ובאוטובוס באמצעות הרב-קו של המתלונן עם העורר; לאיכון הטלפון הנטען שהיה בשימוש של העורר; לאינטרס של המתלונן להטיל האשם על העורר ולהסירו מכתפו, נוכח התלונה שהוגשה נגד המתלונן על ידי הוריו של העורר ועוד.
9. עוד טען ב"כ העורר, כי העובדה שלחובת העורר עבר פלילי וכן מאסר על תנאי בר-הפעלה, אין בהם להשלים את החסרים הראייתיים הקיימים, ואין בכך להעדיף את גרסתו של המתלונן על פני גרסאות העורר ובני משפחתו. עוד נטען, כי העורר אינו מוצא שפה משותפת עם גורמי הטיפול מטעם שירות המבחן, שלטענתו אינם מתאימים לו. לעמדת ב"כ העורר, יש לשחרר את העורר ולאפשר לו לחזור לעיר מגוריו – מעלה אדומים – ולמצוא עבודה כאשר העורר יהא מלווה על ידי הוריו.

בית משפט לנוער בבית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 39065-02-20
פלוני נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, נשיא

10. בדיון לפניי ביקש ב"כ העורר להציג ראיות מטעם ההגנה במעמד צד אחד, ראיות שאינן בתיק החקירה, בנימוק כי הצגתן לב"כ המשיבה בשלב זה עלולה לפגוע בהגנת העורר בדיון בתיק העיקרי.
11. ב"כ המשיבה, עו"ד מיכל כרמל, ביקשה לדחות את הערר, ושבה אף היא על הטענות שהועלו בבית משפט קמא, תוך פירוט מלא של הראיות הקיימות נגד העורר.
- ב"כ המשיבה מסרה, כי בעקבות תלונה שהוגשה נגד המתלונן על ידי משפחת העורר נפתח תיק חקירה, שטרם התקבלה בו החלטה.
- עוד טענה, כי אין מקום להתיר לעורר לשוב אל מעלה אדומים, בשים לב לכך שהדירות בהן מתגוררים המתלונן והעורר הן בבניין אחד, דירה אחת מעל לרעותה, וקיים חשש להישנות המעשה המיוחס לעורר.
- עוד הדגישה, כי אין ביכולתם של הורי העורר לפקח ולהשגיח עליו, ולעניין זה הפנתה לתסקיר של שירת המבחן. כן ציינה את סירובו של העורר לשתף פעולה עם שירות המבחן ולדרך הטיפול שהוצעה.
12. ב"כ המשיבה התנגדה לבקשת שב"כ העורר להגיש ראיות מטעם ההגנה במעמד צד אחד וטענה, כי ב"כ העורר לא הציג אסמכתא לאפשרות לעשות כן.
13. בדיון לפניי, ביום 13.2.20, נעתרתי לבקשת ב"כ העורר והוגשו לי שני מסמכים (ע/1, ע/2), כאשר נטען, כי יש בהם לתמוך בגרסתו של העורר ולהפריך את טענות המשיבה.
- דיון והכרעה:**
14. אקדים ואומר, כי לאחר ששמעתי את טענות ב"כ הצדדים ועיינתי בתיק החקירה שהועמד לרשותי, מקובלת עליי מסקנתו של בית משפט קמא בדבר קיומן של ראיות לכאורה נגד העורר, אם כי קיים בהן כרסום. עוד מקובלת עליי מסקנת בית משפט קמא, כי בשלב זה, לנוכח אי המלצת שירות המבחן לחלופה, התנגדות העורר לשיתוף הפעולה עם שירות המבחן לבחינת אפשרות גיוסו לטיפול, והעדר שיתוף פעולה מצד הוריו, אין מקום לשחררו לביתו במעלה אדומים.
15. אשר לראיות שהגיש ב"כ העורר במעמד צד אחד.
- בבש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל (פ"ד נ(2) 133 144 (1996)) נפסק, כי 'ראיות לכאורה' הן "ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעייבודן במהלך המשפט – תוך בחינתן בחקירות, בקביעת אמינות ומשקל – יוביל לראיות (רגילות) אשר מבססות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר".

בית משפט לנוער בבית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 39065-02-20
פלוגי נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, נשיא

עוד נאמר שם (בעמ' 145), כי:

"נקודת המבט של השופט, המכריע בשאלתה מעצר עד תום ההליכים, היא כוללת. עליו לעיין בחומר החקירה כולו, לרבות חומר החקירה התומך בעמדת הנאשם. אין עליו לצמצם עצמו לחומר הראיות המפליל בלבד. עליו לפרוס בפניו את מלוא התשתית הראייתית כפי שזו מופיעה בחומר החקירה, לרבות 'ראיות ההגנה' (ראה ב"ש 765/84 מדינת ישראל נ' פלוגי, פ"ד מא(4) 399, 396). אם על יסוד חומר החקירה הכולל – כפי שהוא נתפס בשלב המעצר עד תום ההליכים – לא קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה בסיום המשפט, אין בסיס להיווצרותה של עילת מעצר. אכן, על השופט לבחון את מלוא הראיות שבתיק החקירה, הן אלה התומכות בגרסת התביעה והן אלה הנוגדות אותה. על יסוד בחינה כוללת זו, עליו להשתכנע כי חומר החקירה הכולל מקים סיכוי סביר להוכחת האשמה".

בבש"פ 4431/10 בריק נ' מדינת ישראל (1.7.10), כב' השופט ס' ג'ובראן) נאמר:
"אכן, על פי רוב בהליך הארכת המעצר אין ביטוי לראיותיה של ההגנה, כאשר במידה ויש בראיות שהוצגו על ידה בהליך העיקרי כדי לכרסם בחומר הראיות ששימש את הבסיס למעצר, ביכולתה להגיש בשל כך בקשה לעיון חוזר בהחלטה. עם זאת, בשונה מקביעותיהן של הערכאות שקדמו לי, אין מניעה עקרונית כי במסגרת הליך הארכת המעצר יגיש הנאשם את ראיותיו בכתב לבית המשפט (ראו, למשל, בש"פ 2846/94 מדינת ישראל נ' גטניו (26.4.1996), בש"פ 3703/94 רייש נ' מדינת ישראל (3.7.1994)), הגם שמטבע הדברים הדבר אינו נעשה תדירות:

"בהליך המעצר אפשרותו של הנאשם להתגונן היא מצומצמת. שמורה לו, בעיקר, האפשרות לטעון טענות. תיאורטית יכול נאשם גם להגיש ראיות בכתב, אך רובם המכריע של הנאשמים, שאינם מנהלים חקירה משל עצמם, אינם עושים זאת. חומר החקירה שעל בסיסו נדונו אפוא בקשות המעצר הוא החומר הכלול בתיק החקירה המשטרתי" (עניין זאדה, בעמ' 157)."

וכן:

"ככלל, אין בעלי הדין משמיעים עדים והראיות מוצגות במסמכים המצויים בחומר החקירה שברשות התביעה. במידה שהנאשם או בא כוחו מוכן לחשוף חומר משלו – בכתובים – מוגש גם חומר זה" (יעקב קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק ראשון (התשס"ח), עמ' 253 (להלן: קדמי)).
עם זאת, בשונה מבקשות להארכת מעצר בטרם הגשת כתב אישום, ובקשות שונות אחרות הנוגעות למעצר, על הדין ביחס להארכת המעצר עד תום ההליכים לגופו להתבסס אך ורק על ראיות שהינן, על פניהן, קבילות במשפט:

בית משפט לנוער בבית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 39065-02-20
פלוני נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, נשיא

1 ”ככל שמדובר בתנאי המהותי של קיום ”ראיות לכאורה”, רשאים
2 שני הצדדים – גם התביעה וגם הנאשם ובא כוחו – להצביע, להגיש
3 לעיון ולהתייחס אך ורק לראיות שהן, על פניהן, קבילות במשפט;
4 להבדיל מדיון בבקשה לצו מעצר ראשוני או בבקשה להחזקה
5 במעצר של חשוד עצור – שנעצר בצו מעצר ראשוני או על-ידי שוטר
6 ללא צו – שאז ניתן להגיש, להצביע ולהתייחס לכל חומר, בין שהוא
7 קביל ובין שאינו קביל במשפט” קדמי, בעמ' 254.”
8

9 בבש"פ 597/93 מדינת ישראל נ' אבוטבול ואח' (5.2.93, כב' השופט ג' בך) נאמר:

10 (א) עקרונית שותף אני לדעה, כי אין זה רצוי, שבית המשפט ירשה לאחד
11 הצדדים להגיש לו חומר, שלצד השני נמנעת הגישה אליו. לכן אין להרבות
12 בשימוש בפרוצדורה זו.

13 אך ישנם מקרים בהם תחושת הצדק מחייבת יישומה של אפשרות נוהלית זאת.
14 כבר קבעתי במספר החלטות בעבר, ששימוש בדרך זו אינו מוגבל להגשת חומר
15 על-ידי התביעה, ללא שיתוף הסניגוריה במידע האמור, אלא ניתן להפעילה
16 במקרים ראויים גם לטובת הסניגוריה. זאת כאשר מבקשת היא להביא לידיעת
17 השופט מידע מסוים, בקשר לבקשת הנאשם להשתחרר בערובה, מידע שאין היא
18 רוצה להביאו באותו שלב לידיעת התביעה, על מנת לא לאבד את גורם ההפתעה
19 כלפי התביעה ועדיה בבוא מועד (ראה לעניין זה: ב"ש 1062/84 קוסטין נ' מדינת
20 ישראל, פ"ד לח(4) 809 (1984); ב"ש 64/87 ואנונו נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3)
21 537 (1987); ב"ש 1628/90 אבו רקייק נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(3) 315 (1990).

22 כאן יש להבדיל, לטובת הסניגוריה דווקא: בו בזמן שהתביעה חייבת לגלות להגנה
23 את כל קלפיה בעת הגשת כתב האישום ולמסור לה לעיון את כל הראיות שהיא
24 מתכוונת להסתמך עליהן במשפט (ראה סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח
25 משולב], תשמ"ב-1982), הרי יכולה הסניגוריה לבקש משופט, אשר זן בבקשת
26 הנאשם לשחררו בערובה, לעיין בחומר "חסוי" כלפי התביעה, אף כאשר המדובר
27 בראיות המתייחסות לאישומים נושא המשפט". (ההדגשות אינן במקור – א' פ').
28

29 בב"ש 1682/02 פדרמן נ' מדינת ישראל (18.8.2002, כב' השופט צ' זילברטל), נאמר:

30 "אגב, האפשרות להציג לבית-המשפט, בשלב הדיון בבקשה למעצר עד לתום
31 ההליכים, ראיה חסויה מפני הצד השני, אינה מיוחדת למדינה בלבד. על-פי
32 הפסיקה הוכרה זכותו של נאשם להציג לבית-המשפט ראיות שבכוחן, לטענתו,
33 לכרסם במשקל הראיות הלכאוריות שבידי המאשימה, וזאת מבלי שאותה ראיה
34 תימסר לעיון המאשימה. לעניין זה ראו: ב"ש 1062/84 קוסטין נ' מדינת ישראל
35 פ"ד לח(4) 809 (1984); בש"פ 1628/90 אבו רקייק נ' מדינת ישראל פ"ד מד(3) 315
36 (1990), בעמ' 315; בש"פ 597/93 הנ"ל, בעמ' 343-344.

בית משפט לנוער בבית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 39065-02-20
פלוני נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, נשיא

- 1 במקרה כזה מבוססת ההלכה האמורה על העיקרון שהנאשם זכאי שלא לחשוף
2 את הגנתו לפני שנפתחת פרשת ההגנה במשפטו. זהו עקרון יסודי בדין הפלילי ועל
3 כן ניתן לגזור ממנו את זכותו של הנאשם להציג לבית-המשפט, במהלך הדיון
4 במעצרו, ראיה "חסויה". כפי שנראה להלן, במקרה דנן לא עלה בידי המשיבה
5 לעגן את בקשתה בעקרון יסודי כלשהו או בהוראת דין אחרת".
- 6 16. מבלי לפרט מהותן של ראיות אלה, שלא לפגוע בהגנתו של העורר, אציין כי המדובר בשני
7 מסמכים המתייחסים לכרטיס הרב-קו בירושלים, שנטען כי העורר עשה בו שימוש ביום
8 האירוע. שני מסמכים אלה הוגשו לראשונה בהליך זה ולא הוצגו לבית משפט קמא כדי שיוכל
9 לבחון מידת ההשפעה על מכלול הראיות לכאורה והאם יש בהם לכרסם כרסום נוסף מעבר
10 לקביעה שבית המשפט קמא קבע.
11
- 12 17. בנסיבות אלה, מסקנתי היא, כי יש לקבל את הערר במובן זה שהתיק יוחזר לבית המשפט
13 קמא לבחון השפעתם של שני מסמכים אלה על הכרסום בראיות לכאורה שבידי המשיבה.
14 למען הסר ספק, אין בהחלטתי לקבל שני המסמכים הללו משום הבעת עמדה כלשהי
15 להשפעתם של שני המסמכים על הראיות לכאורה שבידי המשיבה.
16
- 17 18. אחר זאת, יהיה בית משפט קמא רשאי ליתן החלטה חדשה, כחוכמתו.
18
- 19 19. לבקשת ב"כ העורר הוסר שמו של העורר, הקטין, וניתן לפרסם ההחלטה.
20
21
22
23
24

המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, ח' אדר תש"פ, 04 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.

אהרן פרקש, נשיא

